

Editor: MIRCEA PETEAN
Corectura: Nadia Marin

Coperta și tehnoredactarea: Dinu Virgil

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CESAR VON SACHSE, ELENA

— **Femei, mistere, abisuri** / Elena Cesar von Sachse. - Florești
: Limes, 2026
— ISBN 978-606-799-936-5

821.135.1

© Editura Limes, pentru prezenta ediție
Str. Castanilor, 3
407280 Florești – Cluj
Tel.: 0723/194022
Email: edituralimes2008@yahoo.com
www.edituralimes.ro

Elena Cesar von Sachse

**FEMEI,
MISTERE,
ABISURI**

LIMES
2026

– Ilie a murit de moarte naturală. A făcut infarct.

Toată sala, împreună cu cei investigați, a început să se veselească și să sară în sus de bucurie. La un moment dat, Maricica spuse:

– Dumnezeu să-l ierte. Parcă și-ar fi presimțit sfârșitul. Ce idee extraordinară a avut. Toți o să-l pomenim pentru gestul său!

Ultimul care a ieșit din sala căminului a fost Ion, colegul de clasă a lui Mihai.

Văduva Matilde, care chiar atunci trecea pe acolo, îl întrebă curioasă:

– Mamă, ce spectacol a fost la Cămin?

– N-a fost spectacol, dar de era, nu cred că m-aș fi distrat atât de bine...

CUPRINS

Distrația Agathej	4
Contesa și filozoful	27
Întâlnire cu un Star	54
Un caz destul de ciudat	64
Despre detectivi, diamante și dragoste.....	98
Umbră.....	126
Magie Noire.....	132
Ascunzătoarea din perete	140
Ghinionul	153
Mortul din grădină.....	179

DISTRACȚIA AGATHEI

– Stimată doamnă, sunt dezolat. Vă mărturisesc că niciodată nu s-a furat ceva în hotelul nostru, cu atât mai puțin un obiect atât de valoros. Vă asigur că în scurt timp vom găsi vinovatul.

– Domnul meu, nu mă interesează pe mine vinovatul. Eu doresc să-mi recuperez colierul, răspuse Agathe, zâmbindu-i amabil și continuând să bea din cupa de șampanie pe care o avea în mână.

– Așa e! Aveți dreptate, răspuse bărbatul rotofei, impecabil îmbrăcat, ce-și șterse impacientat cu o batistă transpirația de pe frunte.

– Domnul Muller, detectivul hotelului, va apărea în curând să vă pună câteva întrebări, o informă el, după care salută și părăsi încăperea foarte încurcat.

Doamna Agathe era o femeie de vreo cincizeci de ani, bine făcută, dar și bine conservată. Deși văduvă de câțiva ani, se simțea bine în pielea ei. Accepta uneori amicitia bărbaților curtenitori și amabili, dar nu-și dorea nimic serios, deoarece căsătoria, zicea ea, nu i-a adus nicio bucurie. Deși născută în Africa de Sud, după moartea soțului a pornit-o spre Europa cu gândul de-a vizita orașul Stuttgart, de unde se trăgea străbunicul ei dinspre mamă. A intrat în diferite organizații de ajutor social, în special pentru copiii orfani, dar și pentru femeile lipsite de ajutor, față de care simțea o adevărată slăbiciune.

Vizitând mai multe orașe din sudul Germaniei, a ajuns și în orașelul Baden-Baden, unde a devenit ulterior oaspete

fidel. O atrăgea Cazinoul, însă nu era persoana care să arunce cu banii de dragul de-a epata.

– La ce mi-ar folosi să fac pe nebuna și să arăt că știu să pierd, când, de fapt, îmi place să câștig? Nu de alta, dar jocurile, dacă nu mă amuză, mă plictisesc. Iar dacă pierd, mă enervez și mi se ridică tensiunea. Așa că am întotdeauna grijă să nu întrec măsura, îi mărturisise ea nepotului intrat de câteva minute în cameră, care o întrebuse, printre altele, dacă a câștigat seara trecută la ruletă.

– Nu am pierdut, nu am câștigat. Asta înseamnă plictiseală, îi răspunse ea sec, așezându-și paharul gol pe masă și sprijinindu-și picioarele pe un taburet ce-i stătea mereu aproape.

– Dar, mătușă, ești atât de bogată că de-ai pierde câteva milioane nu ai simți.

– Și dacă milioanele pe care le pierd ar fi chiar moștenirea care ți-ar reveni, ce ai zice? i-o întoarse ea, râzând cu poftă.

– Ce-aș putea să zic? Mi-aș îneca necazul într-o sticlă de șampanie și mi-aș alege o fată frumoasă să-mi plângă de milă.

Agathe îl privi cercetător, încercând cu privirea ei să pătrundă dincolo de aparențe. Dar, negăsind decât o nepăsare dezinteresată, simți brusc nevoia să facă pe moralista.

– Nu prea semeni cu fratele meu. Ai încercat ceva pe cont propriu?

– Ce anume?

– Vreo afacere cât de mică, să se vadă ca ai și tu ambiții. Pentru că tânărul îi aruncă o privire plictisită, continuă:

– În schimb, semeni mult cu mama ta. Ai eleganța, rafinamentul și frumusețea ei, dar ești la fel de risipitor.

– Mătușă, dar cu dumneata nu semăn deloc?

– Ba da, ai umor. Cred că asta te-a salvat, să nu devii un îngâmfat nesuferit.

Tânărul, îmbrăcat într-un costum elegant de in, stătea picior peste picior în fotoliul de lână fereastră penthouse-ului. Cămașa de un albastru deschis îi scotea în evidență ochii de aceeași culoare. Părul castaniu, cu ușoare tente naturale, era tuns scurt. Deși Agathe fusese destul de directă, tânărul părea relaxat și bine dispus, ba mai mult, părea că se simte bine în prezența mătușii.

– Pot să-mi aprind o țigară? Întrebă el, scoțându-și din buzunarul pantalonului un portțigaret de aur.

– Desigur, dragul meu. Cu toate că uneori mă superi, ai fost mereu nepotul meu favorit, îi răspunse Agathe.

– Zău? N-am știut!

– Ba știi foarte bine, nu fă pe neștiutorul.

Tânărul vru să-și cântărească din priviri șansele pentru următoarea întrebare, dar pentru că Agathe evită să-l privească, pierdu oarecum din curajul primului imbold, hotărându-se să folosească cea mai simplă stratagemă: sinceritatea. Zâmbind puțin încurcat, spuse:

– Atunci... o să-mi iau inima-n dinți să te rog ceva.

– Ca de exemplu ce? chicoti ea ca o adolescentă, deoarece bănuia ce urmează.

– Aseară am pierdut mai mult decât mă așteptam. Dacă apelez din nou la tata, nu voi scăpa de predica pe care, sincer să fiu, m-am cam săturat s-o tot ascult. Sosește azi în jurul prânzului.

– Aha, așa că ce ți-ai zis, oia să încerc la tușa Agathe"... Numai că eu nu te voi încuraja la nebunii. Deși ești un tânăr inteligent, talentat și intuitiv, care poate foarte bine să ducă o afacere la bun sfârșit, tu preferi să rămâi fără căpătâi. Femei, băutură, jocuri de noroc. Cel puțin ai terminat facultatea?

– Am terminat-o, dar la ce-mi folosește? Încă nu am chef să mă leg la cap dacă nu mă doare.

– La douăzeci și trei de ani tatăl tău își începuse afacerile.

– Păi asta ziceam și eu. El le-a început, și eu le voi termina.

– Că bine zici, la ce să te omori cu firea? Bătaie de cap, făcu Agathe o mică ironie, lucru neobișnuit la ea.

– Mătușă, nu te recunosc. De când ai devenit atât de critică? Ai dumneata ceva, de împungi ca o viespe înfuriată încă de dimineață.

– Nu-mi găsesc colierul cu briliante!

– Ei, asta-i acum. Dar unde l-ai pierdut?

– Habar n-am, răspuse ea, ridicând din umeri.

– Nu știi dacă ai ajuns cu el în cameră, sau ți l-a furat cineva în drum?

– L-am avut la gât aseară, de asta sunt sigură. Din acel moment nu-mi mai amintesc nimic. Aștept să apară detectivul hotelului, să vad cât de eficientă e poliția germană.

– Mai bine l-ai fi jucat la poker și poate câștigai mai mult. Așa l-ai pierdut degeaba.

– Niciodată nu se știe dacă atunci când pierzi ceva, e într-adevăr o pierdere.

– Ca de exemplu?

– Era cadoul de logodnă al unchiul tău Jack. Când mă gândesc câte am pătit din cauza infidelității lui, dar mai ales a băuturii, nu consider că am pierdut ceva valoros. Din contră, mă simt liberă fără amintirea lui agățată de gâtul meu. Simt că de acum va începe distracția. Vor apărea detectivii, paparazzi, întrebări, urmăririi... Ca în romane polițiste.

– Mătușă, n-am ce zice, frumoasă distracție. Poate în învălmășeala cu care te vor înconjura toți mai pierzi câte ceva. Inelul cu diamantul galben, lanțul cu briliantul roșu. Sunt sigur că vei deschide apetitul hoților de diamante, care sunt deja informați că soțul tău a avut cea mai mare mină de diamante prin anii șazeci, iar dumneata ai rămas cu cele mai superbe exemplare. Câte povești interesante se vor scrie prin reviste! Cu singuranță te vei minuna singură de ele.

Pe Agathe o apucase râsul, imaginându-și probabil noua ei distracție. Curând, îl molipsi și pe nepot, care-i ținu izonul.

– Asta-mi place la tine, știi să râzi cu poftă ca mine. De cât ziceai că ai nevoie?

*

La scurt timp după ce-i plecă nepotul, Agathe auzi o bătaie scurtă în ușă. Un bărbat tânăr intră hotărât în încăpere.

– Stimată doamnă, mă numesc Muller.

– Sunteți detectivul?

– Întocmai!

– Vă rog să luați loc. Serviți o cafea? îl întrebă ea.

– Vă mulțumesc, nu doresc nimic, îi răspunse acesta, zâmbindu-i amabil.

În timp ce se așeza în fotoliu, își scoase un carnetel cu un pix.

– Aș dori să-mi spuneți tot ce vă amintiți...

Agathe aproape că nu-l lăasă să-și termine vorba și începu:

– Tinere domn, aseară m-am reîntors de la Casino mai repede ca de obicei. Obişnuiesc să-mi pun bijuteriile imediat în seif. Ieri însă, spre ghinionul meu, nu am făcut acest lucru. Mă durea capul și mă simțeam obosită, așa că l-am așezat... ori pe măsuța oglinzii din dormitor, ori pe noptieră, ori pe etajera din baie, când am intrat să-mi iau o aspirină. În orice caz, l-am avut la mine când am intrat în apartament.

– V-a însoțit cineva de la Cazino până la hotel?

– Doamna și domnul Rosetti. Nu mai știu însă dacă au intrat la mine sau m-au însoțit doar până la ușă. De obicei, servim un păhărel de coniac înainte de-a ne culca.

– De unde cunoașteți familia Rosetti? Locuiește în acest hotel?

– I-am cunoscut de câțiva ani buni în Casino. Sunt italieni. Apartamentul meu e lipit de al lor.

– Aha, spuse tânărul detectiv, notându-și ceva cu un scris mărunț.

– Cine a intrat azi la dumneavoastră în cameră?

– Pe la ora 8 am comandat o stică de șampanie. Știți cum e, „cui pe cui scoate”.

– Așa-i, încuviință celălalt, zâmbind. Cunoașteți chelnerul care v-a adus comanda?

– Da! Mereu același. Dacă nu e Peter, e Michael.

– Dar azi care dintre ei a fost?

– Nu știu. Aveam ochii acoperiți cu o mască de catifea pe care o folosesc uneori, să pot adormi.

– V-a lăsat căruciorul cu comanda în această cameră?

– Nu! L-am rugat să mi-l aducă lângă pat.

– A mai venit în această dimineața cineva la dumneavoastră?

– Maseuza.

– Pe la ce ora?

– Cam pe la 8 și 30 de minute.

– Unde vă face masajul?

– În dormitor.

– În baie a fost?

– Da, am rugat-o să-mi lase apă în vană. Înainte de-a pleca ea, a venit nepotul meu să mă anunțe că tatăl lui, adică fratele meu, ajunge pe la ora prânzului în oraș.

– El în ce cameră a fost ?

– Se mișcă peste tot. Nu are astâmpăr niciodată.

– Pricep.

– Până ați descoperit dispariția colierului, v-a mai vizitat cineva?

– Nu. Când am remarcat dispariția lui, l-am sunat imediat pe directorul hotelului. A venit imediat la mine. La câteva minute după plecarea lui, a revenit nepotul meu, Crist.

– Dar când exact ați remarcat că vă lipsește prețiosul obiect?

– Azi dimineață, înainte de-a intra în baie.

Cineva bătu ușor la ușă, dar Agathe, dusă pe gânduri, nu auzi. Ușa se deschise încet, în timp ce capul cameristei se strecură pe lângă ușă.

Mă scuzați, spuse surprinsă.

- Tu ești, Suzane?
- Da, și vru să iasă.
- Un moment, domnișoară. Ce căutați?

Fata se roși până în vârful urechilor, dar răspuse cu o voce calmă:

- Am venit să fac curat.
- Dar nu ați fost chemată.
- Vin nechemată, domnule. Noi lucrăm când clienții nu mai sunt în camere.
- Păi nu ați observat că doamna nu a coborât încă?
- Nu! Colega mea m-a chemat să preiau prosoapele, și până am urcat cu liftul din pivniță a trecut jumătate de oră. Doamna ia micul dejun întotdeauna la ora zece și, după cum vedeți, acum e zece și jumătate.

- Vă mulțumesc, domnișoară. Puteți pleca, încuviință Muller.

Fata ieși ca o furtună pe ușă. Detectivul se ridică, scuzându-se:

- Nu vreau să vă mai rețin. Voi analiza filmele de la camerele de luat vederi, iar mâine voi veni să tragem concluzii, avându-i pe toți protagoniștii de față. Deocamdată vă mulțumesc. La revedere, doamnă Agathe!

- La revedere, domnule Muller.

Îndreptându-se spre ușă, tânărul detectiv adăugă:

- După ce coborâți la micul dejun, va trebui să fac o mică retrospectivă prin apartament, în speranța că aș găsi anumite indicii care ne ajută în acțiunea noastră.

- Bineînțeles, domnule Muller. Vă rog să faceți tot ce-i de făcut, acceptă Agathe propunerea.

- Alo! Alo! Poliția? auzi polițistul de serviciu o voce agitată de femeie.

- Da, doamnă! Ce doriți?

- Veniți imediat pe strada Fischbach, numărul 16. În apartamentul vecinilor se aude mare gălăgie. Iar își bate alcoolul ăsta nevasta. Mi-e să n-o omoare, nemernicul. Femeia are o fetiță de cinci anișori. Nu pot să accept așa o barbarie, completă aceeași voce foarte agitată.

- Linișteți-vă, doamnă! Trimitem imediat doi polițiști.

- Vă mulțumesc, mai spuse femeia cu o voce abătută.

Într-adevăr, poliția a ajuns în câteva minute. În apartament se auzea din când în când vocea răstită a unui bărbat. Polițiștii au apăsă pe soneria apartamentului.

- Poliția! Vă rog să deschideți ușa.

Ușa se deschise încet și un bărbat destul de înalt, cu o față buhăită de alcool, se postă în fața lor și întrebă nemulțumit:

- Ce doriți?

Fără să-i răspundă, polițiștii intrară pe lângă el în apartament. O femeie tânără ce-și ținea protector fetița lipită de trup îi privea speriată dintr-un colț al camerei. Cioburi de farfurii și pahare erau pretutindeni pe covor.

- Cum vă numiți? întrebă sergentul, întorcându-se în sfârșit către cel care le deschisese.

- Dittmar Iosef, răspuse bărbatul.

- Pe numele cui e înscris apartamentul?

- Pe al meu.

În acel moment, sergentului îi sună telefonul, timp în care celălalt polițist le ceru bărbatului și femeii actele.

Femeia intră în cealaltă cameră să-și aducă pașaportul, în timp ce bărbatul își scoase buletinul din portmoneul de pe masă.

– Până când aveți drept de ședere în Germania? o întreabă polițistul pe femeie, ale cărei vânătăi de pe mâini și de pe față dovedeau de ce viață are parte.

– Până anul viitor.

Terminând discuția telefonică, sergentul îl întreabă pe bărbat:

– Domnule Dittmar, ați fost aseară la barul cazinoului?

În loc să răspundă, acesta întreabă la rândul lui, ironic:

– De ce? E interzis?

– Nu, însă va trebui să ne urmați, pentru a da o declarație. Aseară între orele 12 și 2 noaptea a dispărut un colier valoros, iar dumneata ai fost în acest timp în bar. Trebuie să verificăm toate persoanele care au fost prezente în incinta hotelului în acel timp. Am primit informația de curând, de la colegii mei, dar de fapt noi am fost chemați acum câteva minute de vecinii dumneavoastră, pentru că deranjați prea des liniștea colocationarilor. După cum văd, doamna a fost brutalizată. Puteți să-mi spuneți de ce?

– Nu aveți niciun drept să vă amestecați în casa omului. E treaba mea de ce am lovit-o. Știe ea ce a făcut, țărâna dracului. Să-mi cauți treaba aia, că de nu, te omor, fir-ai a dracului! îi spuse cu dușmănie bărbatul și făcu un gest amenințător spre femeie, gata parcă să o lovească, fără nicio jenă față de oamenii autorității.

Cel mai în vârstă dintre polițiști îi imobiliză atât de repede mâinile la spate, punându-i cătușele, încât bărbatul rămase pentru o clipă blocat. Nu mai scoase niciun cuvânt.

Mai apoi, împins spre ușă, deveni dintr-odată docil și împlânzit.

Polițistul mai tânăr rămase în cameră cu femeia. Îi înapoie pașaportul și o întreabă:

– De unde s-a pornit cearta?

– Prietenul meu a ajuns acasă după ora două noaptea și a dormit până pe la ora prânzului. Când s-a trezit, a început să caute o cheie pe care zicea că a lăsat-o pe masă. Eu am lucrat de la ora opt dimineața până la doisprezece și, când am ajuns acasă, m-am grăbit să gătesc. Doamne ferește să mă ating de ceva ce-i al lui. Fiica mea a dormit în camera ei, așa că nu avea cine să-i fure ceva. Probabil a pierdut-o singur.

– Nu v-a spus de unde era cheia?

– Nu.

– Dacă vă simțiți în pericol, vă dau adresa de la Casa Femeilor, unde sunteți ocrotită de lege. Aveți un copil care merită să cunoască o altă viață, iar dumneata la fel.

Pe femeie o podidiră lacrimile, recunoscând că de mult a vrut să-l părăsească, dar nu avea unde merge.

– Luați-vă lucrurile de care aveți nevoie. Am să sun un coleg să vă ia cu mașina. Adresa este secretă, primiți o cameră și, cu timpul, veți primi și locuință.

– Dar el știe unde lucrez. Dacă mă urmărește?

– Să îndrăznească! O să-l lămurim noi, să nu o facă. Oricum, până mâine, sigur nu va ajunge acasă.

– Vă mulțumesc din suflet. Imediat îmi fac bagajul. Elize, ia-ți sveterul și păpușica. Plecăm!

– La bunici? întreabă fetița.

– Încă nu, îi răspunse tânăra femeie, zâmbindu-i.

În holul hotelului, câțiva ziarști o așteptau pe Agathe Kelly. Aceasta apărură în scurt timp, surzătoare și bine dispusă. Părul platinat îi era tuns scurt, dându-i un aer tineresc. Era îmbrăcată într-un costum cu pantaloni de culoare roșie. Vioaie și cu o privire prietenoasă, făcea o impresie bună. Vorbea foarte bine limba germană, iar societatea locală o privea cu simpatie.

– Doamnă Kelly, puteți să ne destăinuți valoarea aproximativă a colierului? a fost prima întrebare, pusă de un ziarist din dreapta.

– Câteva milioane de dolari.

Pentru că nimeni nu se așteptase la un asemenea răspuns, se făcu pe moment tăcere, dar apoi ea fu întreruptă de o tânără ziaristă, vizibil emoționată:

– Aș dori să știu dacă bijuteria, în afară de valoarea reală, a avut și o însemnătate sentimentală pentru dumneavoastră.

Agathe începu să rzdă amuzată, aducându-și aminte de mărturisirea făcută nepotului.

– A fost cadou de logodnă, răspunse ea rapid.

– Înțeleg, mărturisi mulțumită ziarista.

Agathe se gândi că fata nu avea cum să înțeleagă ce a însemnat pentru ea această bijuterie. În orice caz, nu ce credea tânăra ziaristă. S-a căsătorit la optsprezece ani, iubindu-și soțul din tot sufletul. Totuși, cu toată poziția ei de prințesă, s-a simțit mereu ca într-o gară, în care Jack cobora dintr-un tren și dispărea în altul. Tânjea după prezența lui, după dragostea lui, dar oricât a încercat să-l rețină, nu a reușit. După ce ajunsese un alcoolic, femeile au devenit o

altă preocupare pentru el. Cu toate astea, nu a putut să-l părăsească. Abia după ce a făcut infarct, și-a dat seama că lupta ei a fost inutilă și lipsită de sens. Mi-am risipit viața fără rost, își spuse în gând Agathe, trezită din visare.

– Doamnă Kelly, bijuteria a fost asigurată? o întrebă mai departe o roșcată minionă.

– Desigur. Apropo, aș dori să menționați în ziare că asigurarea plătește celui care găsește colierul o recompensă de zece procente din valoarea reală.

– Nu cred că cel care ar fi în posesia unui obiect atât de valoros, în loc să-l vândă, l-ar restitui în favoarea recompensei, își dădu cu părerea o altă ziaristă, ce lupta vizibil cu emoția care-i îmbujorase brusc obrazii.

– Nu se știe niciodată, domnișoară. Poate se găsesc în lumea asta și oameni care ar face-o. Și apoi, acest colier nu se poate vinde atât de ușor. Un cumpărător cu mulți bani e greu de găsit. La revedere, salută ea pe nepusă masă, retrăgându-se cu același zâmbet fermecător cu care venise, îndreptându-se grăbită spre ieșirea hotelului, unde familia Rosetti o aștepta lângă un taxi în care urcară cu toții.

În urma ei, ziarștii vociferau, nemulțumiți de timpul mult prea scurt acordat interviului.

*

La ora anunțată, detectivul hotelului apărură în camera Agathe, unde cele câteva persoane îl așteptau liniștite.

– Bună ziua tuturor. Lipsește cineva dintre cei pe care i-am anunțat să fie prezenți?

– Toți sunt aici, îi răspunse Agathe cu zâmbetul ei sincer. Familia Rosetti, Crist, nepotul meu, camerista, cei doi